

we
get
what
we
give

calli
rrhoë

Καλλιρρόης 122

Αθήνα 117 41

Τε-Παρ 4-8 μ.μ., Σαβ 2-8 μ.μ.

και κατόπιν ραντεβού

hello@callirrhoe.info

www.callirrhoe.info

05 Οκτωβρίου - 24 Νοεμβρίου 2023

Γεωργία Λιάπη σε διάλογο με την Ολυμπία Τζώρτζη

Μπροστά στις αναταραχές της εποχής μας, η Callirrhoe και οι συνεργάτες της ξεκινούν μια διερεύνηση. Αντιμετωπίζουν τις πολύπλευρες προκλήσεις που θέτουν οι έντονοι περιβαλλοντικοί, κοινωνικοί και πολιτικοί μετασχηματισμοί που βιώνουμε, ενώ αναζητούν απάντηση σε ένα κεντρικό ερώτημα: πώς μπορούμε να ανακτήσουμε την ευτυχία μας, τη βιωσιμότητά μας, σε αυτούς τους καιρούς των συνεχόμενων αλλαγών;

Η Γεωργία Λιάπη και η Ολυμπία Τζώρτζη ξεκινούν ένα διάλογο, σαν διανοητική ανασκαφή που εξετάζει μια συλλογική αλλαγή νοοτροπίας και συμπεριφοράς. Η προσπάθειά τους είναι ευγενής, με κινητήρια δύναμη την θετική στάση και την ελπίδα. Στο πλαίσιο αυτής της συζήτησης, αναδύονται βασικά θέματα όπως η συμπόνια, η ειλικρίνεια και η εμπιστοσύνη, θέτοντας τα θεμέλια για την διαμόρφωση ενός διαφορετικού τοπίου κοινής συνεύρεσης. Σε έναν κόσμο όπου ο έλεγχος όλων των συνιστωσών είναι αδύνατος, μια απλή αλλά και βαθιά αλήθεια αντηχεί: we give what we get (παίρνουμε αυτό που δίνουμε).

Ωστόσο, εδώ κρύβεται το κυρίως ερώτημα της αναζήτησής τους: είναι πραγματικά στο χέρι μας η δύναμη να διαμορφώσουμε το μέλλον μας; Μπορούμε πραγματικά να λαμβάνουμε ανάλογα με αυτό που προσφέρουμε, και είναι επαρκής αυτή η αμοιβαιότητα;

Σε διάστημα δεκαπέντε ημερών, καλλιτέχνιδες και καλλιτέχνες που δουλεύουν σε ένα ευρύ φάσμα τεχνικών και υλικών, προσκαλούνται να προσθέσουν σε αυτή τη συζήτηση. Δεν είναι απλώς συμμετέχοντες αλλά ουσιαστικοί "αρχιτέκτονες", συμβάλλοντας στον συνεχή διάλογο, επιλύοντας διλήμματα και ανασυνθέτοντας θραύσματα σκέψης. Αυτό που προκύπτει είναι ένα εκθεσιακό περιβάλλον ανοιχτής δημιουργίας που διαπερνά τις σύνηθες μεθόδους και τη θεματική συνοχή - ένας χώρος αμήχανος και οικείος.

Οι επιμελήτριες προσπαθούν να ξανασκεφτούν την παραδοσιακή δομή των εκθέσεων, εξερευνώντας πρακτικές που βασίζονται στην έννοια της κοινότητας ενώ κρατούν μετασχηματιστική δυναμική τόσο εντός όσο και εκτός των καλλιτεχνικών κύκλων. Αυτή η προσέγγιση βασίζεται στη συνεργασία, όπου οι συλλογικές προσπάθειες υπερτερούν των ατομικών επιδιώξεων. Η συζήτηση διευρύνεται για να εξετάσει τον ρόλο των καλλιτεχνικών έργων ως πρακτικών ενδυνάμωσης και αναταραχής. Μπορούν έργα που πηγάζουν από την κοινωνική έρευνα, να προωθήσουν συνδέσεις εντός των τοπικών κοινοτήτων; Η έρευνα συνεχίζεται, περιπλέκοντας την ποπ κουλτούρα με την καλλιτεχνική αυτοοργάνωση, την έννοια της ανταλλαγής στην δόμησης γνώσης.

Η διαφάνεια αποτελεί τον βασικό πυλώνα στην συγκεκριμένη επιμελητική πρακτική, προσκαλώντας το κοινό να ενεργοποιηθεί τόσο νοητολογικά όσο και κριτικά. Κάθε δεκαπέντε ημέρες, οι καλλιτέχνες συμβάλλουν ενεργά, οικοδομώντας, επιλύοντας και

επανασυναρμολογώντας ιδέες. Το αποτέλεσμα είναι μια ρευστή, ανοικτή δομή έκθεσης - ένα περιβάλλον όπου η διαδικασία δημιουργίας είναι τόσο σημαντική όσο και η τελική μορφή της έκθεσης. Το εγχείρημα ξεκινά την Πέμπτη, 5 Οκτωβρίου, όπου ο διάλογος ενεργοποιείται με τον Μανώλη Δασκαλάκη Λεμό, την Bety Krnanska και τον Γιώργου Σταμκόπουλο. Η πλήρης λίστα των καλλιτεχνών θα αποκαλύπτεται εν καιρώ, διαμορφώνοντας με αυτό τον τρόπο μία έκθεση-σε-εξέλιξη ενισχύοντας την νοοτροπία της συλλογικότητας, έναν φόρο τιμής στη μετασηματιστική δύναμη του διαλόγου και της δημιουργικότητας.

Η πρακτική του Μανώλη Δ. Λεμού επικεντρώνεται στον οραματισμό του μέλλοντος και στον προβληματισμό σχετικά με παρελθοντικές περιπτώσεις ευημερίας που έκτοτε έχουν μειωθεί, διερευνώντας πώς αυτές μπορούν να τροφοδοτήσουν πιθανούς οραματισμούς για το μέλλον. Στη σειρά του, *When I think of you I Shiver in Awe* (2021), ο Μανώλης συνεχίζει την αναζητήσή του σε συλλογικές και προσωπικές αφηγήσεις με στόχο να θολώσει τα όρια μεταξύ δημιουργού, της ηθικής ευθύνης, της ποιητικής χειρονομίας και της συναισθηματικής έκφρασης. Με τη χρήση υψηλής τεχνολογίας ενσωματώνει εικόνες της γης αναμειγμένες με σκέψεις, όνειρα και οράματα που δημιουργούνται μέσω ενός εργαλείου τεχνητής νοημοσύνης, το οποίο έχει αρχικά σχεδιαστεί και "εκπαιδευτεί" από τον ίδιο, σε συνεργασία με τον θεωρητικό επιστήμονα πληροφορικής και καθηγητή του MIT Κωνσταντίνο Δασκαλάκη, και την ομάδα του στο Εργαστήριο Πληροφορικής και Τεχνητής Νοημοσύνης του MIT από το 2018. Στόχος του είναι να μεταφέρει συναισθηματικές εικόνες χρησιμοποιώντας έναν αλγόριθμο βαθιάς μάθησης. Η εικόνα που προκύπτει είναι άρρηκτα συνδεδεμένη και επηρεασμένη από τη συγκεκριμένη διαδικασία 'εκπαίδευσης'. Η εικόνα αυτή, στη συνέχεια μεταφέρεται σε έναν προετοιμασμένο και επεξεργασμένο λινό καμβά όπου ο ο καλλιτέχνης παρεμβαίνει ζωγραφικά με λάδι, ώστε να συμπληρώσει ή εξισορροπεί τη σύνθεση και να διευρύνει τις εκφραστικές και υβριδικές της ιδιότητες.

Στο έργο της η Bety Krnanska διερευνά την απεικόνιση των επιβαλλόμενων έμφυλων ρόλων στη σημερινή οπτική και ποπ κουλτούρα, δίνοντας έμφαση στη βιωσιμότητα και τις φιλικές προς το περιβάλλον μεθόδους. Το έργο της περιλαμβάνει τη συρραφή ανακυκλωμένων κομματιών από καμβά, συνδυάζοντας την παραδοσιακή τεχνική βαφής tie-dye με τη σύγχρονη αισθητική. Στη σειρά έργων *"Unexpected Encounters"* (2023), αναστοχάζεται πάνω στις τυπικές αναπαραστάσεις θηλυκοτήτων, τόσο με την ενσωμάτωση μεταχειρισμένων, χειροποίητων υφαντών (σεμεδάκια) στους καμβάδες της, όσο και με την εκτύπωση ψηφιακά μεγεθυμένων εικόνων από γυναικείες φιγούρες, τις οποίες αντιπαραβάλλει πάνω σε οικεία σύμβολα που σηματοδοτούν αρρενωπή επιτυχία.

Με προσεκτική εξέταση του έργου του Γιώργου Σταμκόπουλου, γίνεται εμφανές ότι ο πυρήνας των ζωγραφικών του έργων περιστρέφεται γύρω από τις περίπλοκες διαδικασίες και τη βαθύτερη έννοια της μεταμόρφωσης. Απομακρυσμένος από την ευκολία των έντονων χρωμάτων, επιλέγει μια εκλεπτυσμένη παλέτα που χαρακτηρίζεται κυρίως από αποχρώσεις του μπλε. Ο τρόπος που αντιλαμβάνεται και απεικονίζει το περιβάλλον τον καθιστά καλλιτέχνη που ανανεώνει βαθιά το φυσικό τοπίο με πρωτότυπο τρόπο. Ο Σταμκόπουλος αντλεί τη βασική του έμπνευση από τα αφηρημένα και εκλεπτυσμένα χρώματα που βρίσκει τόσο στη μουσική όσο και στη φύση.

Η εσωτερικευση και η αναδίπλωση στον εαυτό αναδεικνύονται ως κυρίαρχες έννοιες στο δεύτερο μέρος του εικαστικού διαλόγου *"we get what we give"*. Οργανικά σώματα, εύθραυστα στην υφή τους, ανταποκρίνονται στα τρέχοντα κοινωνικοπολιτικά φαινόμενα μέσα από τα έργα της Δέσποινας Χαριτωνίδη, του Δημήτρη Εφεόγλου, του Spyro Rennt και της Άννας-Αντωνίας Γιάξη-Σαμπίδου.

Το έργο της Δέσποινας Χαριτωνίδη κλίνει προς την τάση να αποδομεί τα φυσικά και βασικά στοιχεία που συναντώνται συνήθως σε αστικούς χώρους κατασκευών, επικεντρώνοντας στη διαδικασία αναδόμησης και μετασηματισμού αυτών των υλικών. Στο έργο της με τίτλο *"Η Φύση του Ανθρώπου και Τι Της Συμβαίνει,"* κινείται πέρα από την υλικότητα και τις συγκεκριμένες μορφές, εμβαθύνοντας στην ανθρώπινη πλευρά. Μέσα από αυτό, εξερευνά την έννοια της απόθησης του σώματος ενώ ταυτόχρονα αναλογίζεται την ιδέα του ανθρώπινου είδους ως κοινωνικό ζώο που προσπαθεί να βρει την ισορροπία του. Η *"Ιδέα απόθησης των σωμάτων"* αναδεικνύει μια συνθετική αντίληψη για τον τρόπο με τον οποίο οι κοινωνίες και τα άτομα αντιλαμβάνονται τα ανθρώπινα σώματα. Αυτή η έννοια αναδεικνύει τις κοινωνικές πιέσεις και τις προκαταλήψεις που υφίστανται τα σώματα σε σχέση με τον τρόπο που εμφανίζονται, το βάρος, το σχήμα, και τις διαφορετικές φυσιολογίες.

Η πρακτική του Δημήτρη Εφέογλου εξερευνά διάφορες μορφές αφαίρεσης, κινούμενη στα όρια μεταξύ ζωγραφικής και εγκατάστασης. Η ιδιαίτερα πυκνή φύση των έργων του αποτελεί την αφετηρία για την απεικόνιση αλλοιωμένων χώρων: περιβάλλοντα που αναδεικνύουν αχαρτογράφητες τοπογραφικές περιοχές. Η μέθοδος κατασκευής διαγράφει κάθε ίχνος αναπαραστατικής εικόνας και δρα αφηγηματικά, επικεντρώνοντας στη χειρονομία. Η διαδικασία παραγωγής εκτυλίσσεται στον χρόνο, μετασηματίζοντας την αντίληψη για το χαρτί ως ζωγραφικό υλικό. Τα αναδιπλωμένα έργα υπενθυμίζουν την εσωτερική διαδικασία της δημιουργίας, αναδεικνύοντας την έννοια της σπουδής στην καλλιτεχνική πρακτική εντός των ατομικών ορίων που θέτει το προσωπικό πλαίσιο του καλλιτέχνη στο εργαστήριό του.

Χρησιμοποιώντας τη φωτογραφία και τα πορτρέτα, ο Spyros Rennt αποτυπώνει στιγμές από τις queer και rave υποκουλτούρες, κυρίως στην Ευρώπη. Σώματα που αποδομούν κυρίαρχες έμφυλες ταυτότητες περιπλέκουν τα όρια της προσωπικού με το συλλογικό. Καταγράφοντας στιγμές απόλαυσης και εκτόνωσης της queer σκηνής δημιουργεί μία αρχαική εγγραφή μη κανονιστικών προτύπων που προκαλούν τα ετεροκανονικά καπιταλιστικά πρότυπα. Μέσω των φωτογραφιών του, προσφέρει μια συλλογική διαφυγή από καταπιεστικά ιδεώδη, δίνοντας χώρο για υπέρβαση. Αναζωογονώντας την ουτοπική μας φαντασία, αφυπνίζει ιστορίες αντίστασης από τις queer κοινότητες, καθώς και την ηδονιστική διαφυγή, αλλά και τη φροντίδα και τρυφερότητα που περιλαμβάνονται στην rave κουλτούρα, όπως αποτυπώνεται μέσα από τα αναδιπλωμένα σώματα στη φωτογραφία "Tangled (Aaron & Linus), 2022.

Το έργο της Άννας-Αντωνίας Γιάξη-Σαββίδου εξερευνά ενδιαφέρουσες πτυχές του πειραματισμού, με χαρακτηριστική την ρευστότητα κατά τη διάρκεια της διαδικασίας παραγωγής. Η προσέγγισή της αντλεί από την ανάγκη να κατανοήσει τις ουσιαστικά εσωτερικές, αλλά όχι απαραίτητα ορατές, πτυχές του ανθρώπινου (και όχι μόνο) σώματος. Αυτή η ανάγκη εκφράζεται με φόρμα σε γλυπτά που αναδεικνύουν ζητήματα που σχετίζονται με τη σεξουαλικότητα, το θάνατο, τη βία και την συνολική ευθραυστότητα και περιφραγμένη πραγματικότητα της ανθρώπινης ύπαρξης. Απομονώνοντας διάφορα τμήματα μιας οντότητας, χρησιμοποιώντας αντίγραφα ανθρώπινων/ζωικών μερών ή μηχανικά στοιχεία που προέρχονται από κατεστραμμένα αντικείμενα, χρησιμοποιεί συχνά μεθόδους χύτευσης για την ανακατασκευή γλυπτικών αντικειμένων, χρησιμοποιώντας διάφορα οργανικά και ανόργανα υλικά όπως γυαλί, κερί, βαμβάκι, βακτήρια, καουτσούκ, σαπούνη και άλλα. Η γλυπτική της χειρονομία ενισχύει την έννοια της ευθραυστότητας στις ευαίσθητες ισορροπίες της εποχής μας, αλληλεπιδρώντας απευθείας με το κοινό της έκθεσης.

Μέσα από τα έργα της Νικόλ Οικονομίδου, του Ορέστης Γιαννούλης, της Agata Ingarden, της Εσμεράλδα Μομφεράτου και της Αγγελική Πολίτη, στην τρίτο δράση, παρακολουθούμε μια αναγέννηση που εμφανίζεται μέσα σε ένα πολύπλοκο φασμα σημασιολογίας, ουσίας και δομής. Τα έργα μεταδίδουν βάθος και σκέψη, δίνοντας ζωή σε ανεξερευνήτους χώρους και αρχές, εξερευνώντας κυρίως πώς η ανθρωπότητα κατευθύνεται μέσα από τα γεγονότα που διαμορφώνουν την ταυτότητά της.

Η οικογενειακή ιστορία της Νικόλ Οικονομίδου επισημαίνεται από συνεχείς μετακινήσεις που εκτείνονται σε πόλεις, χώρες και ηπείρους. Προς έκθεση είναι μια αρχιτεκτονική κάτοψη του σπίτι που προσπάθησαν να χτίσουν οι γονείς της στα βόρεια προάστια της Αθήνας κατά τη διάρκεια της προσπάθειάς τους να εγκατασταθούν στην Ελλάδα. Ωστόσο, με την έναρξη της οικονομικής κρίσης, η κατασκευή διακόπηκε, αναγκάζοντάς τους να εγκαταλείψουν το έργο και να φύγουν ξανά. Το κτίριο τώρα στέκεται άδειο, βαρυσήμαντο, καθώς φαίνεται πως προορίζεται να παραμείνει χρεωμένο επ' αόριστον. Επάνω στην κάτοψη βρίσκεται ένα αντίγραφο διαφάνειας, με μια φωτογραφία που τραβήχτηκε το 1969 κατά τη διάρκεια του Πάσχα στη Νέα Υόρκη, που απεικονίζει τους παππούδες και τη μητέρα της Νικόλ Οικονομίδου. Μέσα από αυτό το έργο, παρατηρούμε τρεις γενιές και την κοινή τους προσπάθεια να βρουν έναν τρόπο επιστροφής "στο σπίτι".

Εξετάζοντας την έννοια της οικειότητας, ο Ορέστης Γιαννούλης χρησιμοποιεί την επιτελεστική τέχνη (performance art) ως μεθοδολογικό εργαλείο αλλά και ως αντικείμενο μελέτης. Μέσα από αυτήν την προσέγγιση, εξερευνά τις ποιότητες της τρυφερότητας, της σύγχυσης, της διστακτικότητας και της αδυναμίας, έννοιες που είναι συνυφασμένες με την προσπάθειά μας να πλοηγηθούμε στην "οικειότητα". Όπως ο ίδιος ο Γιαννούλης υποστηρίζει, ασχολείται βαθιά με αυτές τις πολυπλοκότητες, φωτίζοντας την πολυδιάστατη φύση της ανθρώπινης σύνδεσης. Μέσα από τα τρία έργα που παρουσιάζει, αυτή η έρευνα στοχεύει στο να αποκαλύψει τις συγκεκριμένες σχεσιακές διαμορφώσεις και προσανατολισμούς που προσφέρουν κατευθυντήριες γραμμές για το πώς αναμένεται να βιώνονται και να εξελίσσονται με τον χρόνο οι αλληλεπιδράσεις μας. Επίσης, επιδιώκει να εξερευνήσει το αίσθημα δυσφορίας και παράδοξου που είναι ενσωματωμένο στην επιτελεστική τους επανακαθιδρύτηση, οδηγώντας σε απροσδόκητες ερμηνείες.

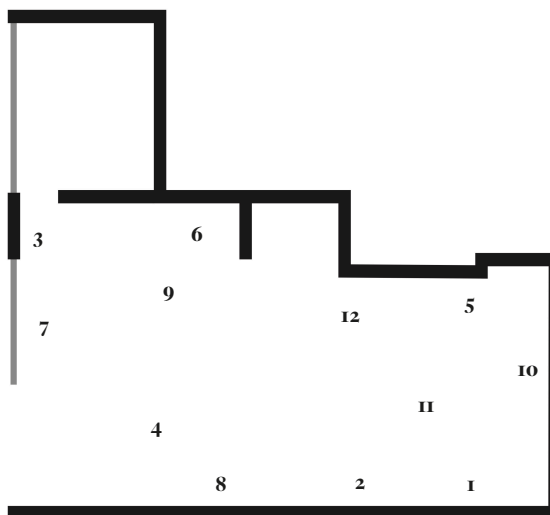
Το έργο της Agata Ingarden συνοψίζει μια ξεχωριστή ένωση, συνδυάζοντας αρμονικά ένα μουσικό όργανο με ένα ζώφιο και ανθρωπομορφικό όν. Αυτή η μοναδική σύνθεση θολώνει τα όρια μεταξύ αυτών των διακριτικών αντικειμένων, δημιουργώντας ένα αρμονικό και συναρπαστικό σύνολο. Η υλοποίησή του με υλικο-γλωσσική κατασκευή μετατρέπει συνηθισμένα αντικείμενα σε ένα πολυεπίπεδο ύφασμα αλλαγμένων σημασιών. Αυτά τα τμήματα της σπονδυλικής στήλης, που μιμούνται ένα ανατομικό μοντέλο, συνδέονται ευαίσθητα με χορδές στις πτυχές του υβριδίου. Αυτό το έργο προέκυψε από το residency στο νησί της Σπέτσες και τον χρόνο που πέρασε στο Αναργύρειο και Κοργιαλένιο Σχολείο των Σπετσών, μια κορυφαία εκπαιδευτική δομή στην Ελλάδα του 20ου αιώνα. Οι δημιουργικές επιρροές της από τους Γιάννη Ξενάκη και John Fowles φαίνονται σε αυτό το έργο.

Οι πληγές που φέρουμε από τις προηγούμενες εμπειρίες μας πολλές φορές πηγάζουν από τη συναισθηματική μας σύνδεση με τις μητέρες μας και την παιδική ηλικία. Στην προσπάθεια να απαλλαγούμε από αυτά τα συναισθήματα, καμιά φορά αισθανόμαστε την ανάγκη να διακόψουμε τους δεσμούς με πράγματα που μας συνδέουν. Τα έργα της Εσμεράλδας Μομφεράτου εξερευνούν λεπτομερώς την ανθρώπινη ταυτότητα εντός του πλαισίου της εξαφάνισης των αναμνήσεων, της πάροδος του χρόνου και της εμπειρίας της απώλειας. Το συγκεκριμένο έργο επαναδιατυπώνει τον ομφαλικό λώρο, καταλήγοντας σε δύο δαγκάνες, συμβολίζοντας την περίπλοκη οργανική σύνδεση που σχετίζεται με τη μητρότητα και την εγκυμοσύνη. Μεταφορικά, ο ομφαλικός λώρος αντιπροσωπεύει το βαθμό με τον οποίο μπορεί κανείς να απομακρυνθεί από αυτό το συναισθηματικό δέσιμο για να ανακαλύψει ξανά το αυθεντικό του εαυτό ακολουθώντας το ένστικτό του. Η μεταφορική “δαγκάνα” αντιπροσωπεύει κάτι που μπορεί να μας αποσυνδέσει αλλά και να μας κρατήσει στερεά συνδεδεμένους.

Πώς μπορούμε να μετρήσουμε το χρόνο που περνά; Τα γενέθλια γίνονται οι δείκτες μας, αντιπροσωπεύοντας ένα τραγούδι, μια γιορτή, ένα τέλος, μια νέα εποχή και ένα κέικ. Στο έργο της Άγγλικης Πολίτη, η μεταφορά των γενεθλίων ως μέτρο χρόνου, συνδυασμένη με την αναγκαία αυτοανασκόπηση, γίνεται η ουσία ενός σύντομου κινούμενου σχεδίου διάρκειας λιγότερο από ένα λεπτό. Το έργο λειτουργεί ως προσωρινή, εκρηκτική και τραγικοκομική υπενθύμιση του χρόνου που μετριέται με τα γενέθλια και τα κέικ, μια αναπόφευκτη πραγματικότητα για όλους μας. Παρά το βάρος αυτής της πραγματικότητας, ένα ακόμη έτος θα περάσει αναπόφευκτα.

Η τέταρτη και τελική δράση, που σηματοδοτεί και το τέλος της έκθεσης, έχει προγραμματιστεί για την Παρασκευή, 24 Νοεμβρίου 2023, όπου θα παρουσιαστεί η performance 'ELIXYR' από τη Σοφία Κουλουκούρη, από τις 7 μ.μ. έως τις 10 μ.μ.

- 1 **Despina Charitonidi**
The nature of man and what has happened to it, 2020
Glazed ceramic
21 x 19 x 2 cm
Unique (courtesy the artist)
- 2 **Manolis Daskalakis Lemos**
New Landscapes (River Bridge), 2021
Oil & UV cured ink on molding paste on transparently primed linen, aluminum stretchers
69 x 49 cm
Unique (courtesy CAN Gallery)
- 3 **Nicole Economides**
Dream house (family photo), 2023
88 x 83 cm
Architectural drawing, printed slide
Unique (courtesy the artist)
- 4 **Dimitris Efeoglou**
Untitled - One Last Look series, 2021
Acrylic, oilstick, paper, aluminium
Dimensions variable
Unique (courtesy Zoumboulakis Galleries)
- 5 **Orestis Giannoulis**
your body changes everything, 2020
Tank top hand embellished with Swarovski crystals, bathroom safety rail & *Preliminary Notes on Anticipation: How Does it Feel Good?*, 2023 & *Preliminary Notes on Anticipation: Predictable Break Ups, Expected Transmissions, Automated Reactions*, 2022
Performative lecture excerpts
Unique (courtesy the artist)
- 6 **Agata Ingarden**
The Bow, 2022
Bronze, galvanized steel, copper, wire, wheel, guitar tuning pegs
51 x 22 x 23 cm
Unique (Commissioned by AMA HOUSE)
- 7 **Bety Krňanská**
We make love certain way, 2023
patchwork, crochet doily, sublimation dye, dyes, pigments, inks, bees wax
145 x 125 cm
Unique (courtesy the artist)

- 8 **Esmeralda Momferratou**
When you talk, I can't bear myself see, 2023
Crab claws, low-temperature clay
50 x 10 x 4 cm
Unique (courtesy the artist)
- 9 **Aggeliki Politi**
The end of the world as we know it (is it?) I, 2022 Animation video
10"
Edition (courtesy the artist)
- 10 **Yorgos Stamkopoulos**
Untitled, 2023
Acrylics on wall
Dimensions variable
Unique (courtesy the artist)
- 11 **Spyros Rennt**
Tangled (Aaron & Linus), 2022
Digital print
70 x 100 cm
Edition of 3 (courtesy the artist)
- 12 **Anna Antonia Yiayi Savvidou**
Untitled, 2022
Blown glass, free-hand Glass
9,5 x 12,5 x 10 cm
Unique (courtesy the artist)